

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. szeptember 2.
(vasárnap)

Horváth Géza

TANULJUNK JÉZUSTÓL!

Lekció: Efézus 4,1-6

Alapige: Máté 11,29

Jézus Krisztus mondja: Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.

Imádkozzunk!

Urunk, szeretnék folytatni ezt az imádságot, amit az előbb már énekben is elmondtunk: Jézus, nyájas és szelíd, láss meg engemet, láss meg bennünket, láss meg egyen-egyenként bennünket, hiszen te előled elrejtenuk semmit nem lehet. És láss meg úgy is bennünket, mint közösséget, mint gyülekezetet, mint egybegyűjtött és egybehívott népedet, amellyel szövetséget kötsz, amelyet megtartasz és megőrzöl, és mind a világ végezetéig gyarapítod annak számát az üdvözülők seregével.

Nemcsak azt kérjük, hogy láss meg bennünket, Urunk, hanem azt is kérjük, hogy mi lássunk meg téged, és jelenlétedben tudjuk eltölteni ezt az időt, figyelve arra, hogy mit akarsz nekünk mondani, azt komolyan venni, szívünk hűstáblájára írni, elvinni és majd megcselekedni.

Áldott Lelked segítségét kérjük mindehhez. Köszönjük, hogy segít a Lélek az erőtlenségünkön, mert látod, hogy annyira erőtlenek vagyunk sokszor még a figyelésben, a hallásban is, olyan késedelmesek vagyunk arra, és legfőképpen erőtlenek annak megélésére és cselekvésére a hétköznapokban.

Kérünk, Urunk, végy körül most bennünket, szenteld meg a szívünket, készíts neved imáadására és magasztalására.

Köszönjük neked ezt az új hónapot, amibe beléphettünk. Köszönjük, hogy a következő istentiszteleten itt lesznek a gyermekeink is, és velük együtt hálát adhatunk a nyár minden áldásáért, öröméért. Köszönjük a családok pihenését. Köszönjük, ha a családi kapcsolatok erősödtek, tisztázódtak, s a viszonyok ren-

TANULJUNK JÉZUSTÓL!

deződtek. Köszönjük, hogy testileg-lelkileg is meg akartad pihentetni népedet. Köszönjük, ha ezt a csendesheteken is tehattuk, ahol igéd közelében áldásokat élhettünk át. Köszönjük, hogy áldást és erőt kérhetünk az előttünk lévő tanév minden napjára. Te segíts nekünk, Urunk, pedagógusoknak, diákoknak, szülőknek, családtagoknak egyaránt, hogy éljünk a te nagy neved dicsőségére.

Magasztaljuk a te nevedet minden jó adományért, minden tökéletes ajándékért, amiben az elmúlt héten is részünk volt. Köszönjük, hogy sasszárnyakon hordoztál bennünket, vezéreltél, bajunkban védtél.

Kérünk, hogy a hálaadás mellé adj nekünk könnyörgő szívet is, hogy ne csak már megkapott ajándékaidért legyünk hálásak, hanem mindazokat is elkérjük, amiket elkészítettél már nekünk.

Kérünk, áldj meg bennünket, és jelenlétedben növeld a hitünket.

Ámen.

Igehirdetés

Nem nagyon várjuk, de minden évben elérkezik a szeptember, az iskolakezdésnek az ideje. Diákok, tanárok, szülők, nagyszülők is részesei ennek. De akinek a családjában nincs tanuló diák, az is észre fogja venni a közlekedésben holnap reggeltől kezdve, hogy egy kicsit nagyobb a dugó, és reggel-este is torlódásra kell számítani. Nagy nyüzsgés és nagy élet indul be holnaptól kezdve az iskolák miatt.

A következő istentiszteleten a gyermekek is itt lesznek, hogy hálát adjunk a nyárért, a szünidőért, a pihenésért, és áldást, erőt, szorgalmat kérjünk a mi örökkévaló Urunktól.

Ezt az ígét kaptuk, amiről beszélni szeretnék most. Ott is ezt fogom elmondani. Ez az íge Jézus Krisztus tanítása. Nem gyermekeknek mondta el, de gyerekeknek is szól Isten ígéje. Mert ezt mindig tanulnunk kell. Azt mondja Jézus, hogy tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és aztán azt ajánlja: vegyük fel az Ő igáját. Ez az iga könnyű, és ez a teher gyönyörűség.

Füle Lajos bácsinak egy négysorosra jutott eszembe:

Tanár az Úr, tankönyv a Bibliánk.
Jól tesszük, hogy ha készülünk nagyon,
Nem jártuk még ki ezt az iskolát,
Mégis minden nap vizsgaalkalom.

Jézus Krisztus úgy tanít bennünket, hogy ezt az iskolát nem járjuk ki. Nem nyolc osztályból, nem tizenkét osztályból áll. Élethosszig kell tanulni, amire bennünket Jézus Krisztus akar megtanítani. És minden nap vizsgaalkalom van. Vajon elbukunk, vagy átmegyünk? Elégségesre, közepesre vagy kitűnőre vizsgázunk?

Jézus Krisztus két nagyon fontos tantárgyat tanít nekünk ma az ígében. Az egyik: szelídség, a másik: alázatosság.

Mikor a gyerekeknek az órarendet megmondják az első nap vagy az egyetemen a diákok felveszik a tantárgyakat, ennek egyik része kötelező, másik része ajánlott vagy ajánlottan kötelező, mely órákat érdemes felvenni. Jó, hogy ha arra gondolunk mi is, hogy a mi órarendünkben is ezt a két tantárgyat: a szelídség és alázatosság tantárgyat jó lenne odaírni. És nem kisebb tanító tanítja nekünk, mint maga Jézus Krisztus.

- Az első, amit a Lélek adott ebből az igéből nekem, azt így lehetne összefoglalni: a szelídség és alázatosság az nem velünk született tulajdonság. Éppen ezért kell tanulni. Nem úgy születünk, hogy szelídek vagyunk, meg alázatosak. Hadd mondjam, hogy ez nem vérmérséklet, nem alaptermészet kérdése. Lehet, hogy vannak, akik szelídebbek, valakik alázatosabbak egy kicsit, mint a többi, de alapvetően a Biblia azt tanítja, hogy az ember szívének minden gondolata gonosz. Nem vagyunk sem szelídek, sem alázatosak.

Sok évvel ezelőtt történt, pontosan itt Pasaréten, csak akkor még valamilyik székben ültem, és utána az iratterjesztésbe jöttünk. Az egyik jól ismert és általam szeretett testvérnek véletlenül ráléptem a lábára. Emlékszem a tekintetre, bizony abban a szemben azért a szikrák majdnem, hogy megjelentek.

Magamat is beleértem, nem akarok mást megszólalni, mert a magam portáján is van mit seperni. Alaptermészetemnél fogva én sem vagyok sem szelíd, sem alázatos. Sokszor rosszul vizsgázom az én Uram előtt, sokszor kapok elégtelent, amikor szégyenkezniem kell emiatt.

Azt mondja Isten igéje: mi nem vagyunk szelídek, nem vagyunk alázatosak, de megvan a lehetőség, hogy azok legyünk, mert azt mondja Jézus: tanuljátok meg tőlem.

Amikor Keresztelő Jánoshoz kimennek a Jordán partjára, hogy keresztelje meg őket, akkor többen megkérdik: mit kell tennünk? Keresztelő János ilyeneket mond vámszedőknek, katonáknak: ne zsaroljatok, ne kényszerítsetek, ne legyetek erőszakosak. Magyarul így is mondhatnánk: ne törjenek elő szívetekből veletek született tulajdonságaitok, hanem legyetek szelídek, alázatosak, méltóak az Úr Jézus Krisztushoz.

Emlékszünk Mózesre, akiről azt írja a Biblia, hogy a föld legszelídebb embere volt. De néhány évvel azelőtt, mielőtt ezt leírta volna az ige, azt olvassuk: agyonütött egy egyiptomit. Szívében feltámadt a gyűlölet, a harag, az indulat, az elégtétel utáni vágy, talán az igazság vagy jogosság utáni vágy is, és azt az egyiptomit egy pillanat alatt agyonütötte. Aztán lett belőle a föld legszelídebb embere. Lehetséges ez, hogyan történt ez? Úgy, hogy ő is ebben az iskolában tanult negyven éven át. És negyven év kellett hozzá, hogy belőle szelíd ember legyen.

Gondoljunk Péterre, a nagy apostolra, tanítványra, aki szintén nem volt szelíd. Ő is egy volt azok között, akik a samáriai falura simán tüzet kértek volna, simán ítéletet. Mert hogy gondolják ők ezt? Mi az, hogy visszautasítanak, nem engednek be bennünket?! És akkor azt mondják Jézusnak: akarod-e, hogy tüzet kérjünk erre a falura? Vagy gondoljunk a Gecsemáné kertre, ahol Péter előveszi a kardját: ott nem egy szelíd emberrel találkozunk, hanem egy igazságosztó,

TANULJUNK JÉZUSTÓL!

heves, nagyon kemény és durva emberrel. Kivonja a kardját és levágja a főpap szolgájának a fülét. Aztán később, a főpap udvarában meglátja Jézus szelíd szemét, amint ott szenved, amint néma, alázatos — ahogy a prófécia írta róla —, és ezekbe a szelíd szemekbe beletekintve, ez a Péter is megtanulja azt, hogy szelíd legyen. Megtanulja Jézustól, akiről azt mondja az Írás: szidalmazván viszont nem szidalmazott. Akit ugyan ütöttek, de vissza nem ütött. Akit csúfoltak, de vissza nem csúfolt. Nem káromkodott és nem szidta az Őt gyalázókat.

Ez olyan országban történt a következő eset, ahol a keresztyéneket nem nagyon szívlelik. Elment egy misszionárius, felállította a kis pulpitusát egy utcán. Utcai evangelizációt akart végezni, hirdetni Isten igéjét. Aztán suhanc gyerekek jöttek, elkezdtek csúfolni. Ez a misszionárius rájuk kiabált. A gyerekek köveket fogtak, és elkezdtek őt kővel dobálni. A misszionárius is lehajolt, fogta a köveket, ő is visszadobálta a gyerekeket. Arra ment valaki, aki később keresztyénné lett, de azt mondja: ő már akkor vonzást érzett, de amikor ezt az esetet látta, azt mondta: köszöni, neki ilyen keresztyénség nem kell. Ő szelíd és alázatos lélekre vágyott.

Pál apostol az Efézusi levél 4.1 fejezetében azt írja: éljete méltóan ahhoz az elhivatáshoz, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal és szelídséggel. A szelídség és alázat tehát méltó azért, mert akkor ahhoz hasonulok, aki maga a szelídség és maga az alázat. Akiben nem volt veleszületett bűn, akinek a szívének gondolata nem volt gonosz. Őtőle lehet ezt egyedül megtanulni.

Már a Hegyi beszédben is azt mondja Jézus: boldogok a szelídek. Igen, mert amikor a szívünkben durvaság, keménység, elégtétel utáni vágy van, a magam akaratának a teljesítése van, az nem tesz bennünket boldoggá. Én magam is átéltem többször, amikor nem a Jézus Krisztusi tulajdonság, hanem az óemberi természetem kerekedett felül. Nem voltam egy cseppet sem boldogabb, „mert boldogok a szelídek”. Nem azért, mert vesztettek, nem azért, mert alul maradtak, hanem azért, mert ezt a tulajdonságot Jézus Krisztustól tanulták, tőle kapták és Ő vetette el ezt a magot a szívükbe. Egyik énekünkben énekeljük: más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed.

Valóban más a szelídségre és az alázatra nem tanít meg bennünket. Nem lehet seholy, semmilyen tanfolyamon, semmilyen egyetemen megtanulni. Tanuljátok meg tőlem — mondja Jézus Krisztus. Ezért leszűkíti a kört, és azt mondja: csak tőlem tanulhatjátok meg.

- A másik ilyen tulajdonság: alázat. A Biblia korában és világában ez nagyon megvetett tulajdonság volt. Nem is használták soha pozitív vagy dicsérendő jelzőként. Az alázatot úgy gondolták, az a szolgáknak való, a rabszolgák dolga és tulajdonsága, és ez a szolgáknak a kötelessége, hogy az ő uruk előtt meghajoljanak, és alázatosan végrehajtsák mindazt, amit parancsol.

Úgy érzem, hogy ezt is csak Jézustól tanulhatjuk meg. Azt mondja az ige: az alázatot sem tudjuk senkitől megtanulni és gyakorolni, csak Jézustól, és Jézussal együtt gyakorolni. Ugyanis a Szentírás szerint Ő szolgává lett. Ő nem szégyell szolgának lenni. Úr lehetett volna, hiszen uraknak Ura és királyoknak Királya, mégis azt mondja Isten igéje: szolgáló formát vett fel. Nem tekintette

zsákmánynak, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem engedelmes volt halálíg, mégpedig a keresztfának haláláig.

Mit jelent az alázat? Ennek az igének a fényében azt jelenti, hogy nem gyakorlom azokat a jogokat, azokat a dolgokat, amelyeket gyakorolhatnék. Nem villogtatom azokat a képességeket, amelyeknek a birtokában vagyok, hanem a cél érdekében ezekről, ezek érvényesítéséről és gyakorlásáról lemondok. És ezt megint Jézus életében látjuk legtisztábban és legvilágosabban.

Jézus Krisztus elmondja, hogy gyakorolhatná hatalmát. Isteni erejét. Azt mondja: tizenkét sereg angyalnál többet kérhetne, hogy a keresztről megszabadítsa, hogy bosszút álljon azokon, akik Őt a keresztre feszítették. Leszállhatna a keresztről, mert mindenre van hatalma, ereje. És mit mond Jézus? Mégsem gyakorolja, nem kéri a tizenkét sereg angyalt, de azt kéri, hogy Atyám, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt. És tud imádkozni azokért, akik Őt üldözik, akik Őt gyalázzák, és akik neki szenvedést okoznak.

Ez a jézusi alázat, ez a jézusi csendesség és szelídség. Nem gyakorolta azt, amit gyakorolhatott volna.

Vajon hogy van ez a mi életünkben? A gyerekeknek el fogom mondani majd, hogy ez azt jelenti: ha te erősebb vagy, élhetnél a testi erőd fölényével, legyűrhetnéd a kisebbet, a szerencsétlent. Dicsekedhetnél a tudásoddal, azzal, amit megszerezted, ami a tied. Dicsekedhetnél a vagyoni helyzeteddel, esetleg a zsebpénzed nagyságával. (Vagy azokkal a tárgyakkal, amit sikerült megvenned, vagy a szülőktől kiereszakolnod.) Az alázat azt jelenti: mégsem teszem. Miért? Azért, mert szolgának tartom magam. Más vágyam nincs, mint engedelmeskedni az én Uramnak. Az én Uram pedig ebben a kérdésben leállít engem, helyrerak, és nem érvényesítem jogaimat.

De a családokban is vajon hányszor érvényesítjük a mi jogainkat? Mert én vagyok a családfő. Sokszor hallottam ezt: itt úgy lesz, ahogy én akarom. Ahogy én eldöntöttem. Ahelyett, hogy azt mondanánk alázatban és szelídségben: itt úgy lesz, ahogy Isten akarja. Hiszen elmondjuk: legyen meg a te akaratod. Mi az, hogy az én akaratom, mi az, hogy véghez viszem, mi az, hogy élek testi fölényemmel, azzal, ami nekem adatott? Tanuljuk meg azt, amit Isten igéje mond: alázatosan járj a te Isteneddel. Hiszen aki magát felmagasztalja, az mindig megaláztatik, aki pedig magát megalázza, az felmagasztaltatik.

Jézus Krisztusról a prófécia is úgy hangzott a Zakariási igében, hogy szelíd és alázatos.

- Harmadszor: hogyan tudjuk ezt megtenni? Azt mondja Jézus: vegyétek magatokra az én igámat.

Érdekes, hogy összekapcsolja ezt a két tantárgyat egy olyan dologgal, amit mi teherként szoktunk emlegetni. Amikor ígéről hallunk, azt általában mindig teherként említjük: népek igája, idegen népnek a terhe. Vagy amikor valaki sokat dolgozik, azt mondja: húzom az igát. Munkahelyen vagy a családban a fazék mellett. Amikor Jézus azt mondja: vegyétek magatokra az én igámat, akkor Jézus nem terhet akar tenni a nyakunkba. Nem azt jelenti az Ő igája, hogy az Ő terhe. Hiszen, akik ismerik, hogy mi volt az iga, azok tudják, hogy az pon-

TANULJUNK JÉZUSTÓL!

tosan azért volt, azért találták ki, alkották meg és használták az emberek főképpen falun, hogy a terhet könnyebben lehessen húzni.

Az iga olyan kettős keret volt (akik falun nőttek fel, láttak ilyet, most már a falusi gyerekek sem látnak ilyet. Azt sem tudják mi az. Majd a következő istentiszteleten képeket vetítünk ki, hogy legalább a gyerekek lássák már, mi az az iga), amibe az állatok beletették a fejüket gazdai segítséggel, a kocsirúdhoz volt ez hozzákapcsolva, és ezáltal sokkal könnyebbé vált a kocsi terhének a húzása. Az iga azt jelentette, hogy ez a két állat könnyebben tud vinni valamit.

Amikor Jézus azt mondja: vedd magadra az én igámat, akkor az egyik keretben ott van a te fejed, a másik keretben én vagyok, akkor húzzuk együtt.

Jézus nem úgy tanít bennünket, hogy kicsöngettek, lejárt az idő, hogy június van, s ujjongtunk, nincs tovább, és majd szeptemberben elkezdjük. Jézus úgy tanította az övéit, a tanítványokat is, hogy vele legyenek. Vele éltek, aludtak, ettek, keltek fel. Vele csináltak mindent. És amikor Jézus azt mondja: vedd magadra az én igámat, akkor ez azt jelenti: én ott vagyok melletted.

Mivel falun nőttem fel, ezért láttam, ha volt egy állat, amelyik egy kicsit vadabb volt, gyorsabb volt, heves volt, a mellé mindig egy nyugodtat fogtak be. Mindig egy szelídet, egy kevésbé heves vérmérsékletűt. Mert az mindig visszafogta azt, amelyik rohant volna, amelyik a szekeret félrehúzta. A szelíd mindig tartást adott neki.

Jézus valahogy ezt ajánlja nekünk. Vegyétek magatokra az én igámat, mert én vagyok a szelíd, az alázatos. Te vagy a vadóc, te vagy az, aki kirúgsz, aki gyorsan méysz, aki ugrándozol, aki megütöd magad, aki elfáradsz. Mert általában ezek a jószágok bírták ugyan egy darabig, de utána elfáradtak. Én adok neked tartást. Vegyétek magatokra az én igámat.

Ez azt jelenti, hogy Jézussal együtt lehetünk. Jézus mellett tanulhatjuk meg azt, hogy Ő szelíd és alázatos, és hogyan lehetek én szelíd és alázatos.

Ahogy a 459. dicséretben énekeljük, aminek a 4. versében így hangzik:

Szeretnék lenni, mint Ő,
Alázatos, szelíd,
Követni híven, mint Ő,
Atyám parancsait.

Ez a nagy kérdése a mai igének: szeretnél-e alázatos lenni, szeretnél-e szelíd lenni? Hogyan akarod megtanulni, hogyan lehetne így élni? Mert ez a példa tanítson bennünket arra, hogy igen, a világ várja azokat, akik szelídek, akik alázatos szívűek, mert bennük a Jézus képet akarja szemlélni. Benne Jézus tulajdonságait akarja szemlélni.

Vegyük nagyon komolyan, hogy magunktól nem megy. Tegyük le róla, és arról is, hogy máshol szerezzük be. Csak Jézus Krisztustól tanulhatjuk, aki szelíd volt, alázatos. Aki adta önmagát a mi bűneinkért, azért, hogy megváltoztassa a mi természetünket, ami atyáinktól örökölt hiábavaló életünket, azt az erőszakos, vad, saját igazát hangoztató, saját jogaiban élő embereket, akik mi va-

gyunk, akik mindig uralkodni akarunk a másik emberen is, a családon is, még a szeretteinken is. Akik annyira ragaszkodunk az elképzelésünkhöz.

A szelíd és alázatos lélek kedves Isten előtt. Akkor fogunk méltón járni ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattunk, és ahhoz az elhívóhoz, aki elhívott bennünket szent hívással. Aki hajlandó arra, hogy odaálljon mellém, aki hajlandó volt arra, hogy odaálljon értem a Golgota keresztségére, és Szentlelke által betöltsse az én szívemet, hogy boldog legyek alázatosan, szelíden, Jézusi módon.

Ő maga cselekedje igéje és Lelke által ezt a mi szívünkben.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, megvalljuk, hogy valóban nem velünk született tulajdonság a szelídség és alázat. Megvalljuk, hogy kemény az emberi szív, semmi jó nincs bennünk. Teljesen romlottak vagyunk még akkor is, ha úgy gondoljuk, hogy vannak olyan jó tulajdonságaink, amelyeket örököltünk, amelyben mások vagyunk, mint a többiek. Sokszor mentjük magunkat: vannak nálunk sokkal durvább, erőszakosabb emberek, mi ahhoz képest hagyján... És megvalljuk, hogy elég egy kicsi történés, ami kihoz bennünket a sodrunkból, megvillantja a metszőfogainkat, megvillantja régi énünket, életünket, és tudunk ölni szemünk pillantásával, egy-egy szóval vagy egy-egy tettel is.

Megvalljuk, Urunk, hogy sokszor elbuktunk, és osztályt kellene mindig ismételnünk, mert nem voltunk sem szelídek, sem alázatosak. Legfőképpen engedetlenek voltunk, mert nem akartuk tanulni tőled ezeket a tantárgyakat. Lusták vagyunk a tanulásra, Urunk. Ezért azt kérjük: tégy késszé bennünket, tedd késszé az életünket arra, hogyan tanulhatjuk ezt, hogy a te jelenlétedben miként válhatunk a te áldott igéd és Lelked hatása, munkája folytán szelíd és alázatos emberekké.

Könyörülj rajtunk, hogy megőriztessünk, hiszen miután újjászültél bennünket, azután is elővillanhat a mi régi természetünk. De köszönjük, hogy mindig mehetünk a Golgota keresztségéhez. Mindig letehetjük a bűneinket, és a te véred, amely bűnt befedez, tisztára mossa ruhánk, újból erőt ad, újból eltörli vétkünket, és tiszta, új lappal indulhatunk.

Cselekedd ezt, Urunk, a te áldott Lelkeddel.

Kérünk tőled az elkövetkezendő tanév minden napjára, eseményére és történésére áldást, kegyelmet, bátorítást, segítségedet, Urunk, hiszen ha te nem jössz velünk, akkor nem érdemes továbbmennünk, nem érdemes egy lépést sem tennünk.

Könyörgünk hozzád betegeinkért. Áldd meg azokat, akik vagy kórházban, vagy otthon gyengeségben vagy szenvedésben és fájdalomban töltik napjaikat. Áldd meg azokat, akik hazafelé készülődnek a mennyei honba. Kérünk, őrizd az ő hitüket, beléd vetett bizalmukat. Kérünk, munkáld a szívükben, hogy békeességük legyen, és teljes örömük.

Kérünk téged a te népedért szerte a világon. Kérünk magyar nemzetünkért, határon innen és határon túl. Kérünk az egész világra szétszóródott magyar-

TANULJUNK JÉZUSTÓL!

ságért, benne a reformátusokért, Urunk, és azok között is a te drága megváltott gyermekeidért.

Köszönjük, hogy sokan velünk vannak most lélekben és gondolatban, és imádságban. Köszönjük, hogy nekünk lehetőséget adottál arra, hogy itt lehessünk előtted, hódolhassunk, megalázkodjunk és elismerjük téged Urunknak. Te vagy a parancsoló, és engedd, hogy örömet leljünk abban, hogy hozzád tartozunk és végrehajtjuk azt, amit kérsz és kívánsz tőlünk.

Kérünk, hogy mindazt, amit eléd hozunk még személyesen csendes imádságban, légy kegyelmes hallani és meghallani azt is, Urunk.

Ámen.

398.

d *Hatton J., 1793.*

Úr lesz a Jézus min- de- nütt,
Hol csak a nap- nak fé- nye süt,
Úr lesz a mesz- sze ten- ge- rig,
Hol a hold nem fogy s nem te- lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek, Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.